

vesmír
ROZHOPL
JINAK

theresa BLack

Vesmír rozhodl jinak

Copyright © Theresa Black, 2022.

Obálka © Theresa Black, 2022.

Vydalo © Canc, 2022.

ISBN 978-80-88488-01-9 (PDF)

ISBN 978-80-88488-00-2 (brožovaná)

ISBN 978-80-88488-02-6 (ePUB)

ISBN 978-80-88488-03-3 (MOBI)

ISBN 978-80-88488-04-0 (RTF)

*Všem,
kteří se rozhodli nevzdat.*

TREST SMRTI

„Atheo!“ ozval se nadšený výkřik, načež jsem se ocitla v ocelovém sevření, aniž bych si všimla, odkud vůbec přišlo. Dostala jsem se do něj tak náhle, že mi na několik okamžiků znemožnilo veškerou orientaci i pohyb. Obličej jsem měla zabořený v tmavé látce kabátu dotyčného, takže nejenže jsem vůbec nic neviděla, ale také jsem nemohla zaječet, až by útočnicka rozbolely ušní bubínky, což by ho určitě přimělo povolit a mně by to umožnilo utéct. Začínal mi docházet dech. Vší silou jsem dlaněmi zatlačila proti jeho hrudníku a doufala, že svůj stisk co nejdříve povolí.

Mému přání vyhověl, ale ještě předtím mi stihl prohrábnout vlasy a vtisknout polibek na čelo. Tohle na únosce lomeno vraha nevypadá, blesklo mi hlavou.

Jakmile sevření minimálně povolilo, okamžitě jsem se z něj vysmekla a od cizince couvla. Zastavil mě až náraz na sloup budovy banky. Zmateně jsem se rozhlédla.

„Můžeš mi říct, co to má znamenat?“ obořil se na mě, jako kdyby mě ještě před okamžikem láskyplně neobjímal.

Zhurta jsem vydechla. Chvatně jsem si muže před sebou prohlédla a nakonec zabodla pohled do jeho šedivých očí. Husté obočí nad nimi se mračilo tak moc, až se slilo do jedné linky. Škrábanec, jenž se mu od čela táhl přes oko až po tvář, taky zrovna vlídně nevypadal a jeho výška mu pouze přidávala na hrozivosti. Zdál se na mě tak nazlobený, až jsem málem začala cítit výčitky – jenže za co? Neměla jsem tušení, kdo by to mohl být.

Srdce mi stále splašeně běsnilo, přesto se mi ze rtů povedlo vysoukat otázku: „Cože?“

Nejspíš by bylo moudřejší utéct než se ptát. Nabrat tu největší možnou rychlost, nezastavovat ani se neotáčet několik bloků a během úprku zavolat Veldě, aby mi šla naproti v případě, že by se mě rozhodl následovat. Jenže mé nohy zdřevěněly. Nebyly schopné jediného pohybu stejně jako před několika vteřinami, kdy mě k sobě vehementně tiskl. A tak jsem jen zůstala stát opřená o mramorový sloup, snažíc se popadnout dech a nějak pobrat situaci. Alespoň v rámci možností.

„Víš vůbec, cos provedla? Víš to?!“ pokračoval našťavaně a rozhodil rukama.

Ocítla jsem se v pokušení zakroutit hlavou, protože jsem opravdu neměla nejmenší tušení, co jsem mohla provést – zvláště jemu. Ale jeho vztek mě dokonale paralyzoval. Ať už jsem si to byla ochotna připustit, nebo ne, po dlouhé době jsem měla strach. Každou chvíli mu mohlo rupnout v hlavě a mě od něj zrovna velká vzdálenost nedělila. Pokud svůj útok chtěl povýšit z verbálního na fyzický, zůstala bych bez šance.

Dlaněmi jsem sevřela sloup, abych udržela balanc, a prudce se rozhlédla kolem, zda by se tu nenašel někdo, kdo by mi mohl pomoci. Náměstí ale zelo prázdnotou.

„Co sis vůbec myslela?“ hlesl a promnul si zarostlou tvář. „Že utečeš a nikdo se tím nebude zabývat? Že si obarvíš vlasy a nikdo – ani tvůj manžel – tě nepozná? Že ti to jen tak projde? Atheo, máš představu, do čeho jsi namočila nejen sebe, ale i mě? Tak máš?!“ Odmlčel se a čekal, co mu povím.

Poznala jsem, že teď už nejde jen o řečnické otázky, ale opravdu chce odpověď. Opět jsem se rozhlédla, zda nespatřím alespoň jednu duši, která by mohla přivolat pomoc. Fakt, že jsem se sebou chtěla skončit, neznamenal, že mi bylo jedno, *jak* se to stane.

„Nejsem Athea,“ špitla jsem po úctyhodné době, kdy jsem si dodávala odvahy.

Obrátil oči k nebi a unaveně se zasmál na důkaz své bezmoci. Hned nato vzdálenost mezi námi překonal několika dlouhými kroky a chytl mě za tváře. Mé koleno okamžitě vyletělo k jeho rozkroku, ale do cíle nedorazilo, jelikož se úderu zvládl šikovně vyhnout. Frustrovaně se mnou zatřásl, ale dával si dobrý pozor na to, aby mi neublížil. Začala se mě zmocňovat panika.

„Na tohle nemáme čas. Musíme se vrátit. Já vážně netuším, co se ti honilo hlavou, když jsi utíkala z Institutu, ale chápeš, že jestli tu něco poděláme, můžou nás popravit? Tak chápeš to?!“

„Popravit?“ opakovala jsem po něm. Z jaké země může pocházet, když má takový strach z popravy? Myslel to ale smrtelně vážně, to mě asi děsilo nejvíc. Člověk, nad kterým visí trest smrti, je skálopevně přesvědčený, že jsem viník – to je pěkně v prdeli.

Krátce kývl. „Jestli nastane chaos, jsme jasní. Oba.“

„Chaos?“ Byla jsem zmatená čím dál víc. O čem to, do háje, mluví?

„Atheo,“ sykl naštvaně, „nedělej hloupou, na tohle vážně nemáme čas. Musíme zpátky.“

„Kam zpátky?“ Zakroutila jsem hlavou. „Ne, je mi to jedno. Nejsem žádná Athea. Jsem Riva, dobře? Riva!“

Mé zavřeštění ho na chvíli ochromilo a konečně mě pustil, dokonce i ustoupil o pár kroků vzad. Natáhla jsem před sebe ruku, abych mu naznačila, ať se nezkouší přiblížit. Spodní čelist mu lehce klesla údivem, načež rty spojil v pevnou linku, aby zakryl své zmatení. Zdeptaně vydechl a promnul si obličej, následně si mě s odstupem celou prohlédl.

Začala jsem hledat po kapsách tašky pepřový sprej pro případ, že by se o něco pokusil znova. Taky jsem si na něj mohla vzpomenout o několik minut dřív...

Jakmile si mého počínání, doprovázeného neustálým sledováním každého jeho pohybu, všiml, vysoukal ze sebe něco na způsob nevydařené omluvy, kterou zakončil informací, jež už mi dávno stačila dojít. „Vypadáte přesně jako někdo, koho hledám.“

Skoro jsem mu odsekla, že se nemůže divit, že mu utekla žena, pokud si ji tak snadno s někým splete, ale raději jsem si takovou

poznámku odpustila. Ještě před okamžikem mi z něj tuhla krev v žilách, pokoušet štěstí by nebyl dobrý nápad.

Sedl si na schody vedoucí k velkým obloukovým dveřím, což jsem brala jako znak kapitulace a pookřála. Ale co teď? Nic mi nebránilo v odchodu, přesto jsem se nedokázala donutit k pohybu.

S připraveným pepřákem v dlani jsem ho pozorovala a začalo mě přemáhat pokušení zeptat se ho, zda je v pořádku. Na to jsem odpověď sice znala, ale co jsem mohla dělat jiného? Dotáhnout ho do nemocnice? Závan soucitu při pohledu na jeho vyčerpaný a ustaraný obličej určitě nemohl smazat to, co se událo před chvílí.

Z přemýšlení mě vytrhlo protivné vyzvánění příchozího hovoru. Leknutím jsem sebou cukla a nebyla jsem sama. Rychle jsem vytáhla to uječené zařízení a ohlásila se své kamarádce. Podle času na mém zápěstí jsem už dávno měla stát před jejím bytem. To by mě ale tenhle týpek nesměl vyděsit k smrti sledováním a následným objetím spojeným s nadáváním. Konečně se mi povedlo udělat pár kroků směrem od něj a s neustálým sledováním každého jeho pohybu jsem přijala hovor od Veldy.

„Neboj, žiju,“ uklidňovala jsem kamarádku i sebe namísto pozdravu. „Ale jen tak tak.“

Její odpověď jsem neslyšela, jelikož na mě dotyčný po zaslechnutí mé poznámky promluvil: „Mrzí mě, že jsem vás tak vyděsil. Vážně vypadáte přesně jako ona.“

Neodpovídala jsem. Jemu ani Veldě, která z reproduktoru kvílela, že mě neslyší a zda tu vůbec jsem.

„Neviděla jste tu náhodou někoho, kdo vypadal jako vy, že ne?“ nevzdával se. „Jen má světlejší vlasy, jinak je úplně jako vy,“ pokračoval téměř šeptem.

Mírně jsem zakroutila hlavou. Za celý život, za všech dvě stě třiapadesát měsíců, jsem nenarazila na nikoho, kdo by mi byl aspoň trochu podobný. A teď, v těch posledních, už teprve ne.

„Takže jsem udělal chybu,“ hlesl zklamaně. „Nedělám chyby. Já ne. Nikdy jsem neměl v počtech chybu – ani jedinou.“ Na několik vteřin se odmlčel, sjel mě pohledem a pak se opět věnoval prohlížení dlažby. Sotva slyšitelně dodal: „Musím ji najít, jinak nastane chaos.“

Její dokonalá kopie

„Není to pěkný? Úplně sama.“

Zvuk mého hlasu ke šplouchání vlnek a večernímu šramotu kolem jezera vůbec nešel. Působil jako nevitáný návštěvník úplně jiného světa, který neměl být nikdy nalezen, a už teprve ne vyrušen. S povzdechem jsem potáhla z cigarety a zadívala se na vystupující hvězdy.

Musela jsem tu trčet už hodiny. S krabičkou tabáku, lahví alkoholu a chodidly ve vodě. Jestli takhle nevypadá zoufalec...?

Podpřela jsem si paží hlavu, abych ulevila bolesti z ležení na tvrdém molu, a pokusila se najít nějaké známé souhvězdí. Nenašla jsem jediné. Možná to bylo tím, že jsem se nikdy o astronomii a vesmír vůbec nezajímala. A možná tím, že se mi po ztrestání téměř celé lahve točil celý svět a rozdvojovalo cokoliv, na co jsem se pokusila zaměřit.

Možná bylo načase to vzdát.

Ta myšlenka se mi zdála podivně uklidňující. Proč se taky snažit ve světě, do kterého jednoduše nezapadám a zjevně prostě není pro mě?

S námahou jsem se posadila a chvíli tak zůstala, aby se má hlava

alespoň trochu přestala točit. Zamžourala jsem na zvlněné jezero před sebou a zvažovala, jak by to bylo nejlepší udělat. Utopit jsem se nikdy nechtěla. Vždy jsem to viděla na silné prášky a věčný spánek, ale proč si neustlat na hladině – na jednom z mála míst, kde mi vždy bylo dobře?

Nohama jsem vodu trochu rozvířila a pečlivě si ji prohlédla. Pokud tohle má být nástroj mé smrti, vybrala jsem si krásný.

Dopřála jsem si hluboký nádech a svezla se z mola do jezera. Zůstala mu příjemná teplota z horkého odpoledne a já jsem se chvíli cítila, jako bych si šla jen zrelaxovat. Zůstala jsem ležet na hladině. Odpočívalo se tu lépe než na prknech. Stačilo jenom zaklonit hlavu a pustit do plic dostatek vody, aby mozek vypnul a nenutil mě ji vykašlat. Hvězdy nade mnou se rozostřily ještě víc. Zavřela jsem oči.

Třeba je to stejné jako usnout. Klidné a důstojné, uvažovala jsem. Možná to byla ta nejlepší cesta pryč. Proč se tu taky zdržovat? Už mě tu nic nedrželo. Velda se stěhovala tisíce kilometrů daleko. Na matku jsem si téměř nepamatovala a otce neznala ani ona. Babička, která mě vlastně vychovávala, už má dobrou *dekalunu* klid, po kterém jsem toužila čím dál víc.

Přestože jsem postrádala důvod žít, najednou jsem měla pocit, jako kdyby mi nic nechybělo. Rukama jsem udělala tempo okolo těla. Lehce jsem se usmála nad myšlenkou, že už mi vlastně nikdo nezbyl.

„Úplně sama,“ zopakovala jsem svůj status.

„Úplně ne,“ ozvalo se.

Rozlepila jsem oční víčka, abych zjistila, zda se sem dostal nějaký nevíтанý host, nebo už z toho množství alkoholu mám halucinace. Nevšimla jsem si nikoho. Oči jsem nechala otevřené, ale při pohledu na noční nebe jsem nebyla schopna vnímat cokoli jiného.

„Už blázním,“ zamumlala jsem do monotónních písni cvrčků.

Než jsem však stihla dodat, že je načase to ukončit, a následně tak udělat, přišla odpověď, kterou určitě neměl na svědomí alkohol.

„O tom mi povídejte.“

Zamračila jsem se a převrátila se, abych se mohla rozhlédnout, kdo se tu se mnou snaží o konverzaci. Nemusela jsem hledat dlouho. Přestože se tma už dokonale zhostila zbytku dne, vysoká postava jdoucí po mole směrem ke mně se dala přehlédnout jen těžko. Kdybych

nebyla tak opilá, nejspíš bych měla strach a začala přemýšlet, jak velká je pravděpodobnost, že v den, kdy se chci pokusit o sebevraždu, natrefím na sériového vraha. Moji apatii, dokonale nezáměr a lhostejnost doplnila téměř nezmatelná zvědavost.

„Tady nemá nikdo co dělat,“ zabručela jsem a lehla si zpátky do vody. „Tohle je sou-soukro ten...“

„Soukromý pozemek?“ pomohl mi mužský hlas.

„Jo, ten. Co tu chceš?“ Přivřela jsem oči, jelikož mi únavou začala padat víčka. Dokonce jsem zapomněla, že jsem před vteřinou položila otázku, a odpověď mě tedy maličko vyvedla z míry. I když, vzhledem k obsahu, se nebylo čemu divit.

„Hledal jsem vás.“

„Aha,“ hlesla jsem. Než jsem se nad jeho slovy stačila zamyslet a uvědomit si, co to znamená, začal se ptát on.

„Co tu provádíte vy?“

„Není to očividný? Snažím se utopit.“

„Jasně,“ řekl ironicky, z čehož jsem usoudila, že mému výroku vůbec nevěří. Rozhodla jsem se mu to nevyvracet.

Zvedl prázdnou lahev. „Pila jste?“

„Možná trochu,“ prsty jsem naznačila, jak málo to asi bylo.

„Alkohol tu máte legální?“

Jeho podivnou otázku jsem ignorovala a zaměřila se na původní odpověď, kterou jsem až teď pořádně pochopila.

„Hledal jsi mě? Proč? Nemyslím, že bych tě znala.“

Udělal několik kroků blíž, díky čemuž se dostal ze stínu olší a já jsem rozeznala víc než jen siluetu jeho postavy.

„Očividně jsem vás tak moc nepoznamenal, když už nevíte, kdo jsem.“ Při pohledu na jeho rozseklý obličej jsem věděla hned.

„Ten magor ze včerejška. Pořád si myslíš, že jsme spolu strávili líbánky?“

„Ne,“ odpověděl chladně.

„Trest smrti, nelegální alkohol, nerozeznáš mě od své ženy...“ Můj pokus o zamýšlení dopadl pozitivně a mně se konečně začaly zapojovat mozkové závity, které mi pomohly se alespoň trochu orientovat v tom, co jsem se od něj dozvěděla. „Jsi blázen, nebo z daleka?“

„Pravděpodobně oboje,“ zamumlal a sedl si. „Alkohol otupuje mysl a smysly, to je nepřijatelné pro... místo, kde žiji. Stejně tak prohřešky.“

„Nepřijatelné,“ opakovala jsem po něm. „Kdybych je teď neměla otupený, sotva bych se s tebou bavila.“

„Jste docela přičetná, takže hádám, že mi vaše opilost hraje do karet,“ řekl a sotva znatelně se pousmál.

„Pít do nepří- toho... nemá smysl, ne pro mě. Otupení je fajn, ale pokud bych přestala i myslet, neměla bych nic.“

„Nikdy jsem opilého neviděl. Zním to jen teoreticky z naučné literatury. Prý z toho mají lidé dobrý pocit, proto to dělají. Proto pijí. Uspává to starosti a problémy, ale také všechno ostatní.“

Udělala jsem pomalé tempo. „Jsem ospalá.“

„Tak jsem to nemyslel... Měla byste vylézt z vody, jestli se vám chce spát. Mohla byste se začít topit.“

„Jak tragické!“ zvolala jsem ironicky a teatrálně máchla rukama.

Zmateně se rozhlédl. „Pokud stále přemýšlíte, neměl by vám chybět pud sebezáchovy. Vy se ale podle něj nechováte.“

„Asi ho ten rum uspal taky,“ zavrčela jsem, ale rozhodla jsem se z vody opravdu vylézt. Ani ne tak kvůli jeho slovům o sebezáchově, kterou jsem jako osoba, jež se chystala zabít, v tuhle chvíli snad ani mít nemohla, ale jelikož mi došlo, že by mě to dnes skoncovat nenechal.

Natáhl ruku, aby mi z vody pomohl. A přesně ve chvíli, kdy jsme se dotkli, mnou projel zvláštní pocit. Hned jsem se mu vysmekla. Co to mělo znamenat? Kolena se mi rozklepala, proto jsem si raději dřepala do tureckého sedu vedle cizince, jenž mě probodával nechápavým pohledem, a znovu si zapálila.

„Tak proč jsi mě hledal?“ Jeho směrem jsem vyfoukla obláček kouře a odhrnula si mokré vlasy z čela. „Nezatřásl jsi se mnou dostatečně? Nebo mi chceš vynadat za něco dalšího, s čím nemám nic společného?“

Mé rýpavé otázky se mu zjevně nelíbily. Sevřel rty do pevné linky a musel se hodně přemáhat, aby zůstal klidný.

„Už jsem se vám omluvil a omluvím se klidně ještě stokrát,“ procedil skrz zuby.

„Beru,“ kývla jsem. „Tak povídej, proč ses za mnou vydal, když

jsi včera sliboval, že mě necháš na pokoji.“ Popotáhla jsem z cigarety a snažila se si vzpomenout, zda jsem z místa utekla já, nebo mi zmizel z dohledu on. Dokázala jsem si vybavit jen jeho slova a Veldiny otázky, co se stalo.

Ztěžka si povzdechla. „Potřebuji pomoc.“

„Taky se chceš utopit?“

„Nejste vtipná,“ okřikl mě a já pokrčila rameny. Asi dobře, že si myslel, že jsem žertovala. „Potřebuji najít svou ženu.“

Odkašlala jsem si. „A jelikož jsem jí vážně podobná, tak na ni mám číslo. Zítra spolu jdeme na oběd, tak se můžeš přidat.“

Zamračil se. „Už vím, proč je u nás alkohol zakázaný – lidé jsou po něm neuvěřitelně protivní.“

„To nebude alkoholem,“ usklíbila jsem se. „A proč bych ti měla pomáhat? Vypadám jako zlatá rybka nebo někdo, koho zajímají ostatní?“

„Ne, vypadáte jako někdo, koho už nezajímá vůbec nic.“

Ukázala jsem na něj prstem. „Přesně.“

„Víte,“ překřížil nohy a sedl si vedle mě, „je mi jasné, jak divně to vypadá, vážně. Jsem úplně cizí člověk, co vás prosí o pomoc v hledání jeho ženy... To může vypadat jedinečně,“ zhodnotil sklesle, „ale já ji bez vás nenajdu. Rozhodně ne včas.“

„Možná jsi tu mou ironii předtím nepochopil, ale já ji vážně neznám.“

„Toho si jsem vědom. Ale jste její dokonalá kopie. Dvojník. Takže s vámi mám větší šanci než sám. Musíme ji alespoň zkusit najít, jinak může nastat naprostý chaos.“

Obrátila jsem oči v sloup. „V čem? V bankovních účtech? Jo, to je prostě stinná stránka rozchodu. Ale znova: já s tím nemám co dělat...“ Zarazila jsem se. „Jak dokonalá kopie?“

Muž naproti mně si povzdechla. „Věříte na osud, Rivo?“ zeptal se opatrně.

„Všechno se děje z nějakého důvodu? Co se má stát, stane se? Ne.“

„Ne,“ zakroutil hlavou. „Osud znamená, že každý máme své předurčené místo.“

„Od toho je narození,“ namítla jsem a nedopalek hodila za sebe do vody.

„Nechápete mě. Podívejte, je mi jasné, že tohle mi na věrohodnosti nepřidá, ale potřebuji, abyste se mi snažila porozumět, dobře?“

Z kabátu vytáhl malý zápisník s perem, otevřel ho na prázdné dvoustránce a doprostřed namaloval malé kolečko.

Namísto abych sledovala jeho umělecké dovednosti, zvedla jsem oči k noční obloze.

„Je jasná noc, ale ne tolik, abych se v těch tvých čmáranicích vyznala – zvlášť když se rozdvoujovou.“

Povzdychl si. Snad konečně pochopil, že nemám zájem. Ale nevzdával se a chytl mě za ruku.

„Co cítíte?“

Prsty jsem z jeho dlaně rychle vytrhla. „Že začínáš překračovat meze i mou trpělivost.“

„Nevěříte mi, tak mě nechte ukázat vám to.“ Natáhl ke mně ruku a čekal, až mu podám svou. To se mi zrovna nechtělo.

„Ukázat co?“

„Je to složité na vysvětlení.“

„Tak to zkus. Ale sahat na mě vážně nebudeš,“ varovala jsem ho.

„Prosím, věřte mi. Nechám vás být, slibuji. Odejdu a už o mně nikdy neuslyšíte, pokud nic neucítíte. Ale podejte mi ruku.“

Přeměřila jsem si ho pohledem. „Podám ti ruku, ale pak hned vypadneš z mého pozemku a necháš mě na pokoji.“

„Slibuji.“

S nepochopením, jak mě k tomu dokázal přemluvit, jsem kývla a ruku mu podala. Propletl své prsty s mými a zadíval se na ně. Opět mnou projel zvláštní pocit – příjemně hřejivý a nasládlý. Překvapeně jsem zalapala po dechu.

Stiskl mi dlaň silněji a mě zaplavila další vlna té *prazvláštnosti*. Jako kdyby mou duši někdo polil teplým medem, jenž sliboval, že všechno bude v pořádku, já budu v bezpečí, šťastná, a tomu podivínovi vedle sebe mohu bezmezně věřit. A já jsem mu najednou opravdu věřila.

Cizinec mě pomalu pustil a ten příjemný proud sladkého tepla zeslábl. Zmateně jsem se mu podívala do tváře.

„V některých... jiných světech... tomu tamní říkají *láska*,“ hned mě poučil.

„To je divný slovo,“ konstatovala jsem a snažila se nevyšilovat z toho, co se teď stalo. Měla jsem pocit, že mě to donutilo vystřízlivět.

„To je,“ souhlasil. „My tomu říkáme pouto. Mohu pokračovat?“

Neodpověděla jsem. Měla jsem uvnitř sebe strašný zmatek. Ještě před hodinou jsem byla pevně rozhodnutá zemřít, přestat se snažit, zmizet... Teď jsem cítila něco, kvůli čemu se zdálo, že stojí za to žít. Ten pocit, co mnou proplul a stále se mě lehce dotýkal, byl dost mocný na to, abych o něj nechtěla přijít.

„Někde na tomto světě žije vaše spřízněná duše.“

„Samozřejmě. Celý zástupy spřízněných duší na mě čekají. Nebo je to jen pokus o nevšední balící hlášku?“ rýpla jsem do něj a přeměřila si ho pohledem.

Dával si s odpovědí načas. Dlouho zíral na své prsty, které ještě před několika okamžiky svíraly ty mé, a krabatil čelo přemýšlením, až nakonec zavrtěl hlavou.

„Já sem přeci jen nepatřím, ne k vám. Jsem z jiného světa. Ale představte si, že s tím, kdo je vám souzený, zažijete tenhle pocit mnohonásobně silněji.“

„Jasně. Proč jsem to necítila už včera? Už včera ses mě dotkl. Měli jsme to podle všeho taky cítit, ne?“

„Já to cítil,“ přiznal. „Díky tomu jsem si taky myslel, že jste ona. Hádám, že jste měla strach, který to na vaší straně přebil.“

„Teď jsem pro změnu opilá,“ namítla jsem.

„A kdybyste nebyla, ucítila byste to i bez doteku.“

„Takhle to tedy funguje? Jen ze společnosti druhého?“

Slabě se pousmál. „Někdy i jen z pomyšlení.“

Oklepala jsem se zimou. Tmavá modř už zalila všechny hvězdy a já jsem téměř neviděla na krok. Jen několik metrů odtud svítila okna domku po babičce.

„Někam jdete?“ zeptal se, když jsem se zvedla.

Kývla jsem. „Dovnitř. Buďto pro něco na sebe, nebo pro další flašku rumu. Tak jako tak se chci zahrát.“

Promnul si unavený obličej. „Rivo... Pomoc vážně potřebuji. Nejsem odtud a nevyznám se tu. Bez vás svou ženu nejspíš ani nenajdu.“

Dlouho jsem se na něj jen dívala. Zvažovala jsem všechna pro a proti – ne zrovna důkladně – včetně toho, že by se z něj přeci jen mohl vyklubat masový vrah nebo třeba jen obyčejný zloděj, ale ten nasládlý pocit vyhrával. Skoro jako kdyby mi sebral všechno

racionální uvažování. Působil silněji než alkohol a rozhodně trvaleji. Snad z něj taky nebude kocovina...

„Jak se vůbec jmenuješ?“ zeptala jsem se.

„Axar.“

„Pojď se mnou, Axare, už je vážně kosa,“ zamumlala jsem a vrávoravým krokem se vydala k domu. „A tykej mi.“

RUM s ČAJEM

Axara překvapilo, že jsem ho pozvala dovnitř. Nenechal se ale pobízet dvakrát, rychle se vyhoupl na nohy a mlčky mě následoval k domu. Kdybych věděla, že sklapne, možná bych to zkusila dřív.

V domku panovalo příjemné teplo. Hned jakmile jsem otevřela dveře, mě pohladilo po tvářích a vlídně přivítalo doma. Aniž bych se nějak obtěžovala s uvedením návštěvy, začala jsem ze sebe sundávat mokré vršky a s posledními zamumlala, že se jdu převléct, načež jsem se vytratila do ložnice. Bez nejmenšího zatěžování se úklidem mokrého oblečení jsem na sebe rychle hodila tepláky a teplou mikinu, vyhrabala huňaté ponožky a vracela se s ostrým nožikem v kapse zpět.

Nečekala jsem, že by se o něco pokusil, vlastně jsem o tom díky tomu prapodivnému pocitu neměla nejmenší pochybnosti, ale stále jsem si obezřetně připomínala, že je to cizí člověk a nemůžu mu sto procentně věřit.

Zůstal na mě čekat v chodbě. Kývnutím jsem jej vyzvala, aby mě následoval, a odkopnutím židle od stolu mu naznačila, kam si může

sednout. Bez námitek své místo zaujal a já jsem zaplula k lince, která zachraňovala absenci kuchyně. Postavila jsem na čaj.

„Necháš mě tu přespat?“ zeptal se po úctyhodné době ticha. Poznala jsem, že neškemrá o přístřešek, spíš se seznamoval s mými plány.

Aniž bych se na něj otočila, odpověděla jsem, že ano.

„Jsi důvěřivá,“ poznamenal hned.

„Jsem hloupá.“

Jakmile konvice cvakla na znamení, že je voda na čaj připravená, zalila jsem sáčky v připravených hrnečcích. Svůj do poloviny a ten pro Axara úplně. Dřív než jsem hrnek stihla položit na stůl, vzal mi jej z rukou a začal si o něj ohřívat dlaně. Zjevně jsem nebyla jediná, koho vzala zima. Z lednice jsem vytáhla dosud nenačatou lahev s úmyslem si čaj lehce vylepšit a sedla si naproti cizinci. Ten si alkohol nesouhlasně přeměřil.

„Tvá játra musí být nadšená.“

„To jsou,“ odsekla jsem rychle a namísto čaje s rumem si namíchala rum s čajem. „Nejspíš se mnou sdílí sebedestruktivní sklony.“

„Vzdávám to. Očividně s tebou nedokážu mluvit, aniž bys odpověděla takhle sarkasticky.“ Zakroutil hlavou a konečně se napil.

„Fajn, teď se budu ptát já,“ oznámila jsem mu a ukázala na své obočí. „Tohle jsi vzal kde? Pochybuju, že ti prdnul obličej ze žalu, takže když už jsme u těch důvěrností, ráda bych věděla, co od tebe můžu čekat.“

Dotkl se rány na svém čele.

„Co si myslíš? Že jsem chtěl někoho oddělat sekerou a máchl na opačnou stranu?“

Pokrčila jsem rameny.

„To mám z... domova. Tam, odkud jsem. Popral jsem se s ochran-kou, která hlídá stroj, který umožňuje cestovat mezi vesmíry.“

„Takový běžný den, že?“

Zle se na mě podíval. „Jakmile jsem zjistil, že Athea zmizela, chtěl jsem se na něj podívat, abych si mohl potvrdit, že neudělala takovou hloupost. Jenže to už vedení a *tendenní* směna věděly, že udělala, takže k němu postavily hlídače. Zrovna smlouvavou náladu neměli.“

„Mezi vesmíry...“ zopakovala jsem pasáž, u které jsem se v jeho monologu ztratila.

Okamžitě vytáhl ten svůj zápisník a ukázal na kolečko, které nakreslil už na molu.

„Tohle jsi ty – tvá existence, nic víc, nic míň. Jen fakt, že jsi. Je jedno kde, jak a proč.“ Okolo kroužku udělal několik dalších. „Ke tvé existenci patří několik dimenzí, nebo jestli chceš – vesmírů. Každý nějaké máme, existuje jich mnoho a v nich žijí různé tvé verze.“

„Už jsem se ztratila úplně,“ zamumlala jsem. Ani ne tak proto, že bych nechápala, jak to myslí, ale jelikož jsem tu očividně seděla se šilencem.

„Prostě poslouchej,“ zavrčel. „V těch vesmírech, kde existuješ, máš nějaký osud. V tomhle můžeš být sériový vrah,“ klepnul tužkou na náhodné kolečko, „v tadytom vládce světa, a tady, kde jsme teď,“ obkreslil další kroužek, „jsi očividně jen protiva.“

Ušklíbala jsem se nad myšlenkou, že jsem si ho pustila do domu. „A ty jsi nejspíš ten sériový vrah.“

„Protiva s mizerným smyslem pro humor,“ dodal hořce. „V jednom z mých vesmírů, v tom, ve kterém žije tahle moje část,“ ukázal na sebe, „je jedno z tvých já mojí ženou... a tu teď hledám.“

„Už chápu, proč utekla.“

Namísto pokárání jen protočil oči a pokračoval ve vysvětlování.

„Existují hlavní vesmíry, které k sobě nepatří, ale právě z nich se rodí všechny další alternativy. Jeden takový hlavní vesmír je napojen i na tvou existenci, protože v podstatě díky tomu se setkáváme. A je už jedno, zda jako partneři, kamarádi, kolegové v práci, nebo onen vrah a jeho oběť.“

„A když jsi tedy z jiného světa, jak ses sem dostal?“ přeměřila jsem si ho nedůvěřivým pohledem.

„Už jsem ti to říkal. Na to je ten přístroj. *Kosmotrop*. Díky tomu utekla má žena.“

„Zkoušeli jste manželskou poradnu?“

Vyčerpaně sklopil zrak. „Tvou spřízněnou duši vážně lituji. Máš pocit, že ti to tu vyprávím, abych tě okouzlit svojí fantazií?“

„Ne,“ odpověděla jsem rychle. „Já mám pocit, že tu poslouchám povídačky někoho, kdo měl být zavřený na psychiatrii pod maximálním dohledem.“

Nevzdával se. „Má žena je tady, ty jsi zde také, takže jsi v jednom

vesmíru dvakrát, a to je špatně. Tenhle útěk, přestup do jiné dimenze, je logicky nemožný, chyba, nelze s ním počítat, a proto je to takový průšvih a já ji musím přivést zpátky. Tam, odkud jsem já, teď bez logického vysvětlení dva lidé chybí, zde přebývají. To se stát nesmí. Nejde to.“

„Dva? Snad ona je tu navíc.“

Na chvíli se odmlčel a pak se mi zadíval do očí. „Jedno z mých já tady žije také, takže tu jsme navíc oba. A vypadá to, že utekla do dimenze, kde jsou naši dvojníci opět osudem jeden pro druhého.“

Ostře jsem se nadechla. „Takže tím chceš vlastně říct, že mám skončit s nějakou verzí tebe? Měla jsem se utopit.“

Znovu mě chytl za dlaň. Opět mě zalil ten medový pocit. Všechny ty neuvěřitelnosti najednou začaly dávat smysl. Jaké by jinak bylo vysvětlení toho líbezného pocitu? Musí existovat něco, čemu bych jinak nevěřila ani v těch nejdivočejších představách, a to něco mi právě teď rozlévalo pocit štěstí do každé buňky mého těla. Sladké, příjemně teplé, vyvolávající touhu po přídavku. Na okamžik jsem upřímně zadoufala, že by se tu přeci jen mohl objevit člověk, s nímž by se tenhle svět o ničem nechal přežít.

„Takže chceš říct, že tohle bych měla cítit s tou mou osudovou verzí tebe, jo?“

„Přesně to tím chci říct. S mým dvojníkem.“

„Jsi blázen,“ zakroutila jsem hlavou a neochotně ho pustila.

Vrátil se ke kreslení. Ke kruhům okolo existence přidělal čárky, takže každá vypadala jako pavouk nakreslený dítětem. Na konec každé přišlo další kolečko a z něj linky, až tak udělal kolem existence několik řad.

„Takže, když už jsi někdo v jednom z těch svých vesmírů, většina tvých rozhodnutí a zážitků otevírá další dveře do jiného světa. Kdybys třeba jako ten vrah někoho zabil, budeš pokračovat v tom vesmíru, ale zároveň se zrodí nový, navlas stejný, kde tuhle jednu oběť ušetříš a ona bude žít. Když přežiješ autonehodu, jedeš dál, ale objeví se další vesmír, kdes ji nezvládla, a třeba také ten, kde už nebudeš moct chodit. Všechny alternativy všeho se promění v celý nový svět a všechny světy mají další alternativní vesmíry.“ Prstem přejížděl přes linky spojující kroužky od jednomu k druhému a vše mi trpělivě ukazoval.

„Takže existuje i dimenze, kde jsem tě nepotkala, protože ti neutekla žena,“ zamumlala jsem zadumaně.

Zakroutil hlavou. „To je tahle. To, že je tady, že jsem tady i já, to je logicky nemožné a matematicky se to neděje. Nesedí to do existence. Tahle dimenze neví o tom, že tu jsme. Ví o tobě, ale ne o Athee nebo o mně.“

„A co když tu zůstanete?“

„To právě nejde. Dřív nebo později bychom někomu výrazně zasáhli do života, ale jelikož tu v podstatě nejsme, ten zásah by neměl důvod, nebylo by na čem vytvořit další vesmír a všechno by se zbláznilo. Představ si, že bych někoho smrtelně zranil... Co by se mělo stát? Měl by žít, protože sem nepatřím a podle vesmíru tu nejsem, takže se nestala ani ta nehoda, nebo zemřít, protože se jeho zranění nedalo sloučit se životem?“

Zakroutila jsem hlavou. „To já nevím.“

„Nikdo to neví, ani sám vesmír. Je to nelogická situace, která neměla nikdy nastat.“

„Tak jak to, že nastala?“

Podíval se na mě jako na hloupou. „Protože sem utekla Athea!“

Obrátila jsem oči v sloup. „To chápu. Ale nemělo by to být možné, ne? Když, jak říkáš, se s takovými věcmi nepočítá.“

Tiše kývl.

„Tak jak to, že se to stalo?“

„Tak už to bývá – člověk si zahrává s tím, s čím nemá. V mém světě existuje jedna velká laboratoř, Institut, která dohlíží na ostatní dimenze, hlídá je, zkoumá... Také má *kosmotrop*, díky němuž je možné do těch ostatních vycestovat. Samozřejmě to není povolené kdekomu a nestává se to často.“ Hned pokračoval. Nalistoval další prázdnou dvojstránku a začal kreslit nové pavouky. „Má žena je tvoje dvojnice, proto bych ji mohl najít podle toho, jaké jsi ve svém životě měla plány. Dřív nebo později musíš najít svou spřízněnou duši a já umím vypočítat, kde by se to mohlo stát.“

„To se běžně učí na školách pro stalkery?“

Naštvaně se na mě podíval a povzdechl si. „Co se učí na vašich školách?“

„Nic podstatného.“

„Zatím mám obdobný pocit,“ broukl. „Každopádně... Athea je tvou verzí, proto ji to pravděpodobně potáhne ke tvé spřízněné duši. Stejně jako tebe.“ Následně se zaváháním dodal: „Nebo jako mě k tobě.“

„Cože?“

„Nehledej v tom nic špatného. Prostě v tomhle vesmíru jsou naše verze spolu, stejně jako v tom mém nebo několika dalších. A je už jedno, zda jsi přímo ten, kdo sem patří, nebo vetřelec, prostě vás to s tím druhým bude táhnout k sobě. Samozřejmě, že víc ty jedince, kteří sem patří. Ten pocit, víš? Máme jeho slabší podání, protože nejsem on, jen jedna z verzí jeho existence, ale máme ho.“

Pokud by ses ocitla v dimenzi, kde je osudem tvého já někdo úplně jiný, necítila bys nic... Ovšem za předpokladu, že bych v tom vesmíru existoval. Stejně tak, pokud bych já ve svém světě měl někoho jiného, nikdy bychom tohle necítili, ať už bychom si byli sebeblíž.“

Dopřála jsem si několik hlubokých doušků čaje. „Jakou teda máš představu o hledání Athey?“

„Takže souhlasíš?“ nadchl se.

Odsunula jsem se od stolu a o jeho desku si opřela chodidla. „Ani náhodou.“

Asi z toho pochopil, že chci víc informací, a tak se pustil do dalšího vysvětlování. „Tvým osudem je potkat svou spřízněnou duši. Nějaká výraznější událost v tvém životě to musí způsobit.“

„Co když jde o událost v životě toho druhého a já s tím nic nezmůžu?“ namítla jsem.

Námítku hned zavrhl. Nejspíš vůbec ne kvůli tomu, že bych plácala hloupostí, ale protože by byl v takovém případě naprosto bezmocný a mohli bychom jediné čekat.

„Díky tvým plánům do budoucna a dosavadním velkým zážitkům jsem schopen vypočítat několik pravděpodobných míst, kde bys mohla svého vyvoleného potkat.“

„Co když bude zrovna na druhý straně Země?“ rýpla jsem si do jeho dřevěného plánu. „Nechtělo by to potom i čas?“

Frustrovaně se mi zadíval do očí. „Nemám dvakrát optimistické vyhlídky a ty to akorát zhoršuješ.“

„Máš mizerný plán a já se ho snažím pochopit,“ namítla jsem.